

bezig hield, gehoord, dat de derde beschuldigde in de misdaad van den Viale dei Colli gevonden was en sinds kort in de Murate zat. Heel het triest verhaal, dat er volgde, had hem door de ziel gesneden.

't Was een half-verdwaasde jongen geweest, bijna een kind nog, die ze zwervende gevonden hadden, weggelopen bij boeren uit Santa Maria, in het heuvelland van Pratomagno. Sinds meer dan een jaar werkte hij bij hen, had zijn baas verteld, toen die zelf zijn aanklacht bij de gendarmen was komen doen. Op een avond hadden zij hem ontdekt in hun olijvenlanden; hij had een verward verhaal gedaan over een anderen boer, bij wien hij zou zijn weggejaagd.... Waar?.... Ergens bij Pontassieve.... Waarom?.... omdat hij een oliebariel had gebroken.... En was hij van Pontassieve heelemaal naar Santa Maria komen loopen?.... Ja, in drie dagen; in drie dagen had hij niet gegeten. Uit medelijden hadden ze hem dien nacht opgenomen, en daar het oogsttijd was, hadden ze hem gehouden ook. Al dadelijk had hij blijk gegeven, het boerenvak niet te kennen, en hoewel hij beweerde, eigenlijk uit Bologna afkomstig te wezen, was zijn spraak zoo florentijnsch mogelijk. Zij hadden hem van den aanvang af voor een halfgare aangezien, een stuntelaar, wien allerlei werk niet kon worden toevertrouwd. De boer had dan ook meer dan eens op het punt gestaan, hem maar weer verder te sturen, doch om zijn aandoenlijken goeden wil, en om zijn aanhankelijkheid, naar zij dachten, was daar nooit van gekomen.

Tot op een dag hij plotseling zóó stug en dwars was geworden, dat iedereen op hem ging letten. Kort daarop was hij zoek. De oude vader in huis had opgemerkt, dat zijn vreemd gedrag was begonnen vanaf den middag, toen zij gesproken hadden over het moord-proces in Florence, en over de ontdekking, dat de eigenlijke schuldige een slagersjongen moest wezen, waarvan tot dusver niemand had gehoord, en die kort na de misdaad spoorloos verdwenen was. Een ander familielid herinnerde zich, hoe denzelfden avond van dat gesprek hij zoo schrikachtig was geweest, dat ze hem uit vermaak tot tweemaal toe naar den koestel hadden gestuurd om wat te halen. Den avond erop hadden ze hem wéér geplaagd; ze hadden eerst gedacht, dat hij daarom was weggelopen. De boer, hevig geërgerd over den ondank van een wezen, waaraan hij meende, door zijn lankmoedigheid den hemel wel verdiend te hebben, was zijn argwaan bij de gendarmen gaan luchten. Dien eigen dag nog hadden ze den jongen bij Castel San Niccolò opgepikt en naar Florence doorgezonden.

Het beeld van dien onnoozele, van dat opgejaagde, menselijke wild, wien blijkbaar aldoor de angst op de hielen had gezeten, liet Renato niet los. — Zou dat dan inderdaad de schuldige moeten wezen aan den zoo gruwelijken roofmoord? En hoe was het dan met Pia's geheim van den gevonden buit? en met zijn eigen indrukken bij het onderbroken proces,